

дипломати, обърнатъ си гърба. Тя казва: той не ме разбира, азъ мислѣхъ, че е нѣщо, пъкъ... Тя туй не му го казва, но въ себе си тѣй си мисли, и тѣжна е. И той си обърне гърба и казва: азъ мислѣхъ, че тя е умна, а то не било тѣй, тя не ме разбира. Послѣ се обърнатъ пакъ единъ срѣщу другъ—дали има тукъ разбиране? Тѣ можеха да се разбератъ, ако родителитѣ ги бѣха възпитали тѣй, че тѣ сж души и иматъ еднакви понятия за нѣщата. Момата трѣбва тѣй да измѣнява своето състояние, както и момъкътъ, или, другоаче казано, да разлеждатъ една истина отъ гледището на тѣхния умъ и сърце. Тамъ, дѣто има допълване, трѣбва да разберемъ, какви сж тия тѣотвншения. Ако нѣкой ни пита: какво има въ нашия бждещъ иивотъ? Ние не може да дадемъ една програма. Засега програмата на живота ни е, че ние се стремимъ къмъ вѣчния животъ. Ние искаме да излѣзнемъ отъ врѣмения и да се отправимъ къмъ вѣчния животъ. И това е спасение. „Да не погине всѣки, който вѣрва въ менъ.“ Значи, трѣбва да има една цѣль. То е вѣчниятъ животъ.

Само въ вѣчния животъ, ние може по-иначе да изучаваме любовта и мждростта. Вѣчниятъ животъ може да ни даде единственитѣ условия да изучимъ любовта и мждростта. Азъ мога да ги измѣня въ себе си, ей-сега мога да ги измѣня, и въ този животъ мога да измѣня вѣчнитѣ условия, или мога да отложя това. То е единъ прѣходенъ периодъ, рѣзкъ въ своитѣ опрѣдѣления, тѣй рѣзкъ, както е рѣзка слънчевата свѣтлина: щомъ дойде, веднага просвѣтне, и щомъ се скрие, веднага потъмнѣва. Ако ти рѣшишъ въ себе си това, веднага този лжчъ, тази енергия „tattvas“ ще проникне въ тебе, и ти ще почувствуващъ едно разширение на твоя умъ и сърце, ще бждешъ силенъ. Но усъмнишъ ли се малко, да кажешъ: „Азъ ли съмъ?“ веднага токътъ се прѣкъсва, и ти, като нѣкоя гайда, когато гайдарьтъ спре да я надува, се свивашъ, и ще изгубишъ връзката,